

РЕШЕНИЕ

№ 38834

гр. София, 08.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в
публично заседание на 01.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **8602** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. с чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Б. Ш., гражданин на Република Турция, родена на 20. 10. 1942 г., със съдебен адрес – С., [улица], вх. „Д“, ет. 9, офис 17/18, чрез адв. Г., срещу Отказ рег. № 5364р-14334 / 17. 06. 2026 г. на директора на Дирекция „Миграция“ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

В жалбата се излагат съображения, че чужденеца има адрес на територията на страната, като не е длъжен да пребивава постоянно на него. Сочи се, че изискването за адрес е свързано единствено с място, на което има намерение на пребивава, но не и постоянно да е там, което било и фактически невъзможно докато не получи разрешение. Излага съображения за нарушения на материалния закон и несъобразяване с целта на закона. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Претендира разносните по делото.

Ответникът - директора на Дирекция „Миграция“, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното: Жалбоподателят Б. Ш., гражданин на Република Турция, родена на 20. 10. 1942 г., е подала на 19. 01. 2026 г. заявление за предоставяне на статут на постоянно пребиваващ чужденец, на основание чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, като лице, което не е от български произход, но е родено на територията на Република България, като е изгубила българското си гражданство по изселнически спогодби. В

тази връзка са представени изселнически паспорт от 25. 02. 1970 г. на Б. Х. С., родена на 20. 10. 1942 г. в [населено място], [община], удостоверение за идентичност на имена, свидетелство за съдимост, удостоверение от Общинска администрация А., че Б. А. Х. Х.А., родена на 20. 10. 1942 г. в [населено място], [община] се е изселила в Р. Турция и е изгубила българското си гражданство, Удостоверение от Министерство на правосъдието на Р.България, че Б. Ш. /Б. А. Х. Х.А./, родена на 20. 10. 1942 г. в [населено място], [община] не е български гражданин както и други документи във връзка с искането, включително договор за наем и декларация от наемодателя, че предоставя имота си на Б. Ш..

По повод на подаденото искане, е извършена проверка на 27. 05. 2026 г. на декларирания от чужденеца адрес на пребиваване, за което е съставена докладна записка рег. № 5364р-12822 / 01. 06. 2026 г.

С Отказ рег. № 5364р-14334 / 17. 06. 2026 г. на директора на Дирекция „Миграция“, е отказано исканото разрешение за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България на чужденеца. Отказът е връчен на 26. 06. 2026 г. на пълномощник.

С жалба постъпила на 02. 07. 2026 г. в АССТГ, е оспорен отказа по съдебен ред.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед, е издадена от компетентен орган – директора на дирекция „Миграция“ – МВР, съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ.

В случая е безспорно, че чужденецът не е от български произход, роден е на територията на страната, но е загубил българско гражданство, поради което принципно има право да получи разрешение за постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, като към подаденото заявление, са приложими необходимите документи.

Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт, е посочено, че след извършената проверка на декларирания адрес на пребиваване е установено, чужденецът не пребивава на този адрес, поради което е декларирал неверни данни.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26.

На основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

В конкретния случай, е безспорно, че Б. Ш. е посочила в подаденото заявление, че ще пребивава на адрес – [населено място],[жк], [жилищен адрес] като е представил и нотариално заверена декларация от собственика на имота – Д. Е. Сезер, че ѝ го предоставя за ползване.

Видно от докладна записка рег. № 5364р-12822 / 01. 06. 2026 г. при извършената проверка на с адрес – [населено място],[жк], [жилищен адрес] е установено, че чужденеца не пребивават там, но адреса е реален, като собственика Д. Е. Сезер, съпругата и дъщеря му живеят на този адрес. Сведенията са дадени от домоуправителя на етажната собственост, индивидуализиран с трите си имена, който изрично е посочил, че не са декларирани други лица и не му е известно апартамента да се дава под наем.

Съгласно чл. 34, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ към заявлението до дирекция "Миграция" се прилагат доказателства за осигурено жилище.

В случая декларацията не е попълнена от жалбоподателя, в този смисъл не е налице документ с

невярно съдържание, но според настоящия състав, по този начин са декларирани неверни данни. Действително, няма изискване чужденецът постоянно да пребивава на деклариания адрес, но при извършената проверка безспорно е установено, че чужденецът не живее на посочения адрес. При това положение, безспорно са налице неверни данни, тъй като не е установено намерението да се ползва деклариания адрес.

Видно от представената (стр. 30) справка за пътуванията на чужденеца за периода 01. 01. 2026 г. – 20. 05. 2026 г. лицето има само едно влизане на територията на Република България, от 18. 01. 2026 г. до 20. 01. 2026 г., когато е подадено заявлението за постоянно пребиваване, като след тази дата няма регистрирани преминавания.

Видно е, че деклариания адрес, само формално доказва присъствието на чужденеца на територията на страната, като очевидно същият е фиктивен и безспорно представлява неверни данни по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

При това положение се налага извода, че Б. Ш. е декларирала неверни данни, поради което по отношение на нея са налице предпоставките на чл. 26, ал. 1, вр. ч. 10, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ за постановяване на отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

В тази връзка следва да се отбележи практиката на ВАС изразена в Решение № 7652 / 20. 06. 2024 г. по адм. д. № 4415 / 2024 г. по описа на ВАС – Трето отделение. Изрично в мотивите си ВАС сочи, че в случая е установено само формалното изпълнение на посоченото изискване, тъй като заявителят не само че не е пребивавал в жилището, но не е пребивавал и на територията на Република България. Изложеното обосновава извод, че чужденецът не пребивава и не е имал намерение да пребивава на посочения със заявлението адрес в страната.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, каквото искане е своевременно направено, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. По делото е проведено само едно съдебно заседание, като съобразно факта че се касае за спор без материален интерес и не се касае за производство отличаващо се с фактическа или правна сложност, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, а именно – 100 евро.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Ш., гражданин на Република Турция, родена на 20. 10. 1942 г., срещу Отказ рег. № 5364р-14334 / 17. 06. 2026 г. на директора на Дирекция „Миграция“ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА Б. Ш., гражданин на Република Турция, родена на 20. 10. 1942 г. паспорт № U31375848, да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР, юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) евро.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: